

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Δι' συνδρομὰς ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόλου Μερουβέλ : Οἱ Τρεμορ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετά-
φρασις *Κ. (συνέχεια). — Ἰωάννου Βαλέρα : — ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ,
ισπανικὸν μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν Ἀγγ. Φραβασίλη, (συνέχεια). —
Σοφίας Κραπότκιν : Ἡ ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ 4237, (συνεχ.).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΣΟΛΑΝΖΗ ΦΑΡΖΕΑΣ

(Συνέχεια)

Ὁ Ροβέρτος ἤκουσε τὸν θόρυβον τῆς ἀ-
μάξης, τῆς κομιζούσης τὸ πένθιμον ἐκεῖνο
φορτεῖον, καὶ ἐπανήλθεν εἰς τὸ θερμοκή-
πιον διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ. Ἐκεῖ ἔστη πα-
ρατηρῶν τὴν θέσιν ἔνθα πρὸ ὀλίγου ἡ
Ἑλένη ἐξέπνευσε καὶ ὅταν ἐπὶ τέλους ἡ-
νόησεν ἐκ τῆς σιωπῆς, ἥτις βαθμηδὸν ἐ-
πεκράτει, ὅτι αἱ αἰθούσαι ἐκενώθησαν,
τὰς διέσχισε πάσας κατὰ μῆκος ἀναζη-
τῶν διὰ τοῦ βλέμματός τινος πριγκιπέσ-
σαν.

Τὴν εὗρεν ἐπὶ τέλους μόνην ἐν μικρᾷ
αἰθούσῃ, ἥς τὰ πολύφωτα ἤναπτον εἰ-
σέτι.

Ἐφαίνετο βεβυθισμένη εἰς βαθυτάτας
σκέψεις.

Ἐκάθητο ἐπὶ μικρᾷς μελανῆς τραπέ-
ζης, στηριζομένης ἐπὶ μονοποδίου παρι-
στῶντος λέοντα, καὶ διὰ τῆς χειρὸς ἐστή-
ριζε τὸ μέτωπον αὐτῆς.

Εἰς τὸν θόρυβον τῶν βημάτων ἤγειρε
τὴν κεφαλὴν.

Ἀνεγνώρισε τὸν κόμητα καὶ οἱ ὀφθαλ-
μοὶ τῆς ἐξηγηρώθησαν.

Προφανῶς ἦτο ἐχθρὸς ὁ πλησιάζων
αὐτήν· θὰ συνήπτετο πάλιν καὶ ἐλάμβανε
τὰ μέτρα τῆς.

— Εἰσθε σεῖς, κύριε δὲ Σουβραί, τῷ
εἶπε διὰ τόνου προκλητικῶς.

— Μάλιστα, πριγκιπέσσα.

— Τί θέλετε;

— Ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς ὁμιλήσω.

— Εἰς τοιαύτην ὥραν!

— Πρόκειται περὶ ζητήματος, ὅπερ
σᾶς ἐνδιαφέρει.

— Δὲν γνωρίζω τοιοῦτόν τι.

— Σᾶς βεβαίω, πριγκιπέσσα, ὅτι θὰ
εὐχαριστηθῇτε ἂν μὲ ἀκούσητε.

— Νομίζετε;

— Σᾶς γνωστοποιῶ μόνον ὅτι, ὅ,τι
πρόκειται νὰ σᾶς εἰπῶ ἀπαιτεῖ μεγίστην
ἐχεμύθειαν...

— Μὲ περιπλέκετε, τῇ ἀληθείᾳ!

— Πρὸς τὸ συμφέρον ὑμῶν, πριγκι-
πέσσα.

— ὦ! ὡς πρὸς τὰ συμφέροντά μου,
ἀναλαμβάνω τὴν φροντίδα τῶν μόνων.

— Τοῦ μὲν νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι ἡ ὑ-
ποστήριξις μου θὰ σᾶς ὠφελήσῃ.

— Ἔστω, εἶπεν ἐκεῖνη ἐγειρομένη,
ἀφοῦ τὸ θέλετε, ἀκολουθήσατέ με.

Οἱ ὑπηρεταὶ ἔσβυνον τὰ φῶτα τῶν αἰ-
θουσῶν.

Ἡ Πολωνὶς διήλθε, προηγούμενου τοῦ
Σουβραί, εὐρύχωρον διάδρομον καὶ φθάσα
εἰς τὸ κυανοῦν καλλυντήριον, ἥνοιξε τὴν
θύραν.

Ἡ Βοεμὴ τὴν ἐπερίμενεν ἐκεῖ, καθη-
μένη ἐπὶ μεγίστου δερμάτος ἄρκτου.

Εἰς τὴν θέαν τοῦ βραδύναντος ἐκείνου
συντρόφου, ὅστις ἠκολούθει τὴν κυρίαν
τῆς, ἐφάνη ἐκπλαγεῖσα.

Ἄλλ' ἡ πριγκιπέσσα τῇ εἶπεν ἡρέμα :

— Πήγαινε, Μίσκα, ἄφησέ μας.

Ἡ Βοεμὴ ὕψωσε παραπέτασμα τι καὶ
ἠφανίσθη πρὸ τοῦ εἰσερχομένου κόμη-
τος.

— Καὶ ἤδη, εἶπεν ἡ πριγκιπέσσα ἐξα-
πλουμένη νωχελῶς ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ
τῆς, ἀφοῦ ἔδειξεν ἔδραν τῷ κόμητι, ὁμι-
λήσατε, σᾶς ἀκούω.

Σιγῇ ἐβασίλευεν εἰς τὸ μέγαρον ἐκεῖνο,
ἐν ᾧ ὁ ἁρμονικὸς θόρυβος τῆς ἐορτῆς, πρὸ
ὀλίγου ἔτι, ἔφθανεν εἰς τὸ κατακόρυφον.

Καὶ αὕτῃ ἡ ὁδὸς ἦτο ἤδη ἔρημος καὶ
σιωπηλὴ.

Λυχνοστάτης ἐκ ροδοξύλου ἐφώτιζε διὰ
τῶν πέντε αὐτοῦ κηρίων τὸ καλλυντήριον
ἐκεῖνο, ἐν ᾧ σκηνὴ ὁμοίᾳ πρὸς τὴν τοῦ
ἀνακριτοῦ ἐξετάζοντος ἔνοχον, ἐμελλε
νὰ λάβῃ χώραν.

Ἡ πριγκιπέσσα, γυμνοὺς ἔχουσα τοὺς
ὤμους, τοὺς λευκοὺς ὡς τὸ κρίνον, δια-
γραφομένους ζωρότερον ἐπὶ τοῦ κυανοῦ
ἀνακρόκου τῆς ἐσθῆτός τῆς, τοὺς βραχί-
ους γυμνοὺς καὶ τὸν κύκλιον λαιμὸν πε-
ριβεβλημένον διὰ περιδεραίου ἐξ ἀδαμάν-
τινων καὶ σαρφείρων, ἐστρέφετο κατὰ τὸ

ἥμισυ, λαβοῦσα στάσιν ἀμυντικὴν πρὸς τὸν
ὑποπτον αὐτὸν ἐπισκέπτην.

Ἄλλως τε ὁ Σουβραί τὴν ἐξήταζε πει-
ρώμενος νὰ μαντεύσῃ τοὺς σκοποὺς καὶ
τὰ αἰσθήματα τῆς σφιγγὸς ἐκείνης,
παρὰ τῆς ὁποίας ἐπεθύμει ν' ἀποσπᾷ
τὸ μυστικόν τῆς.

— Περιμένω, κύριε, εἶπεν ἐκεῖνη, σπεύ-
δουσα νὰ δώσῃ πέρας εἰς ἐξετάσεις, αἰτί-
νες τὴν ἐστενοχώρουν.

— Θεέ μου, πριγκιπέσσα, ὑπέλαβεν ὁ
κόμης δι' ἡρέμου, σχεδὸν γλυκεῖας, φω-
νῆς, πρὸς μεγίστον θαυμασμόν τῆς Πο-
λωνίδος, σᾶς ζητῶ συγγνώμην. Ὅ,τι θὰ
σᾶς εἰπῶ εἶναι τόσῳ σοβαρόν, ὥστε ζητῶ
φράσεις καταλλήλους ὅπως ἐκφρασθῶ
καί, τῇ ἀληθείᾳ, ὁμολογῶ ὅτι δυσκολεύο-
μαι νὰ εὕρω.

— Σᾶς ἀπαλλάττω πάσης ἐθιμοτυπί-
ας. Εἰς τὴν πατρίδα μου ἐκφράζονται
ὅπως δύνανται. Τὸ σπουδαῖον εἶναι νὰ
καθίσταται τις καταληπτὸς. Μὴ στενο-
χωρεῖσθε λοιπόν· εἶπατε ὅ,τι βαρύνει τὴν
καρδίαν σας.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς Πολωνίδος, ἦτο
οἰκεῖος ἐνταυτῷ καὶ ἀγέρωχος, περιφρονη-
τικὸς μάλιστα, οὐχὶ διὰ τὸν Σουβραί,
ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπειλήν, ἣν ἠσθάνετο πλα-
νωμένην εἰς τὰ χεῖλη τοῦ.

Θὰ ἦτο βεβαίως ἀσφαλὴς περὶ τοῦ
μυστικοῦ καὶ τῆς ἀτιμωρησίας τῆς!

— Σᾶς εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Σουβραί,
ἰδοὺ διατὶ εὐρίσκομαι ἐδῶ. Τὴν ἐσπέραν
ταύτην ἐξετελέσθη φόνος εἰς τὸ μέγαρον
τοῦτο.

— Εἰς τὸ μέγαρόν μου!

— Μάλιστα, εἰς τὸ μέγαρον ὑμῶν, πριγκι-
πέσσα.

— Φόνος, εἶπεν ἐκεῖνη, προσποιουμένη
ἐκπληξιν.

— Δολοφονία, ἂν προτιμᾶτε τοῦτο,
δηλητηρίασις!

— Ἐννοῶ. Ὁ ἰατρός Δουράνδος σᾶς
τὸ ἐβεβαίωσεν;

— Ἰσως.

Ἡ Βάνδα ἐμεδίασεν εἰρωνικῶς.

— Ὁ κύριος Δουράνδος εἶναι ἰατρός, εἶ-
πεν. Ἄλλ' οἱ ἰατροὶ ἀπατῶνται. Τοῦτο
εἶναι τόσῳ ἀληθές, ὥς ἀδύνατον νὰ εὕρῃ